

בש"פ 8204/17 - ישראל מנסור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 8204/17

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: ישראל מנסור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בי המשפט המחוזי בתל
אביב תיק עמ"ת 31383-09-17 שניתנה ביום
15.10.2017 על ידי כבוד השופט ש' טופף

בשם העורר: עו"ד שי נודל

החלטה

1. המבקש הואשם בעבירות של איזמים, דרישה באיזמים של נכס וגניבה, לפי סעיפים 192, 404 רישא ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בהתאמה). המבקש שוחרר בחלופה של מעצר בית מלא, תוך קביעת חלונות התאוררות יומיים בין השעות 10:00-13:00, וכן חלון התאוררות בימי שישי בערב על מנת שיתאפשר לו להתפלל בבית הכנסת. בית משפט השלום קבע כי החומר הראייתי עומד ברף של ראיות לכאורה אף בנקודה בה טען המבקש כי קיימת חולשה ראייתית מסויימת, וכי הראיות מלמדות על עילת מסוכנות.

2. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. בהחלטתו, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לכל חלקיו של כתב האישום, וכי נוכח הנסיבות המתוארות בכתב האישום קמה עילת מסוכנות המצדיקה את מעצרו של המבקש. כן נקבע, כי יש בתנאי השחרור הקיימים והמקלים ביחס לשלב בו עומד התיק, כדי לאזן בין כלל השיקולים הרלבנטיים. לבסוף העיר בית המשפט, כי אין בהחלטתו כדי לחסום את דרכו של המבקש מלפנות בעתיד לבית המשפט, שכן עם חלוף הזמן יתכן כי נקודת האיזון תשתנה.

על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערר דכאן.

עמוד 1

3. איני רואה לפרט את שלל טענותיו של המבקש, שאפילו לא טרח להסביר בבקשתו מדוע הוא סבור כי יש מקום ליתן רשות ערר ב"גלגול שלישי". מכל מקום, לא מצאתי שהבקשה מגלה שאלה משפטית כללית-עקרונית החורגת מעניינו של המבקש או נסיבות פרטניות מיוחדות וחריגות המצדיקות מתן רשות ערר.

יש להצר על כך, שבחלוף כשבע שנים מאז תוקן סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (תיקון מס' 8), התשע"א-2010), טרם הופנמו ההלכות הנוגעות לבקשת רשות ערר.

4. סוף דבר, שהבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' בחשון התשע"ח (30.10.2017).

שׁוֹפֵט
